

ZES TELLEN ZEN MET MATCHA

Ik ben in Tokio. De stad van felle lichten versus sprookjesachtige landschappen, van hightech treinen versus minimalistische interieurs, van alles uit de automaat versus uitgebreide traditionele theeceremonies. De stad waar een tempel even druk bezocht wordt als een karaokebar. De stad van de contrasten, die toch altijd in balans is.

Over twee dagen start onze theereis door Japan. Genoeg tijd om samen met reisgenoot Charlotte de allerhipste thee- en koffiezaken van Tokio te bezoeken. Daarvoor moeten we wel urenlang in metro's zitten en de hitte en de drukte verdragen. De stad geeft energie, maar vraagt die ook. Het is tijd voor pauze.

Opperste concentratie

In het Shinjuku Gyoen National Park omringt de stille groene ruimte ons als een ontspannende massage. Ondertussen gluren we naar verliefde stelletjes. Ze fotograferen elkaar op de oude brug, die de oevers van het met karpers gevulde meer verbindt. We zijn op zoek naar de Raku Tei, een traditioneel theehuis dat matcha met Japanse zoetwaren serveert.

Het houten theehuis dat verscholen ligt achter meerdere Yulanmagnolia's in volle bloei lijkt in eerste instantie gesloten. De rijstpapieren schuifdeur is dicht. Maar dan wijst een oudere dame in een prachtige blauwe kimono naar de kaartjesmachine aan de zijkant van het theehuis. Ook hier is de modernisering doorgedrongen.

Met onze elektronische kaartjes in de hand lopen we op onze tenen naar binnen en nemen we plaats aan een smalle tafel aan de zijkant van een kleine kamer, waar drie andere gasten al genieten van hun matcha. De vrouwelijke gast tegenover me staart in opperste concentratie voor zich uit. Zou ze mediteren? Mijn gedachten dwalen af en ik schuif een beetje heen en weer op ons bankje. Ik kan na zoveel stadsgeweld best wat zen gebruiken en kijk uit naar een ingetogen ritueel.

De dame in de blauwe kimono schuifelt met kleine vlugge pasjes vanuit het aangrenzende keukentje weer naar binnen. Ze oogt best streng. Vastberaden om me niet te laten afleiden, staar ik naar het piepkleine groene gebakje dat ze voor me neerzet. Ze draagt een keramieken kom met felgroene heerlijk geurende matcha. Die draait ze tweemaal in haar handen en zet de kom vervolgens op tafel. Ze buigt diep en wenst me in het Japans iets toe. Ik voel de vermoeidheid uit mijn lichaam vloeien, sluit even mijn ogen en leg dan mijn handen om de prachtige kom. Ik ben in Japan, in een traditionele theetuin, ik ben zen.

Wiebelen en giechelen

Dan lopen plots twee van de gasten naar buiten en schreeuwt de dame in de blauwe kimono vanuit de keuken ze met schelle stem een fijne dag toe. Twee andere mensen komen binnen en onze gastvrouw schuifelt weer voor me langs en begint luid te praten over geld. Ik probeer me nog steeds te concentreren op de uitstekende milde matcha en mijn wagashi, het groene gebakje van zoete bonen. Ergens gaat een telefoon en als ik verstoord om me heen kijk, zie ik een van de gasten driftig op haar iPhone tikken. Mijn linkerbeen begint te wiebelen. Het ruisen van de stad stroomt mijn oren binnen en als Charlotte naast me begint te giechelen, is het echt gedaan met de Japanse zen-ervaring. Ik maan haar tot stilte, totdat ik zie waar ze om lacht.

Daar staat mijn Starbucks-tasje mét beker. Ik heb het gedachteloos naast me neer gezet en ben het vervolgens vergeten.

Het schaamrood kruipt langs mijn hals naar boven, maar dan proest ook ik het uit. Het spreekwoordelijke contrast dat Japan is, heeft zich over deze ervaring uitgesproken. Zen en Starbucks. Zen en commercie. Het had geen mooiere dag kunnen worden. Op en top Japan!

“Ik voel de vermoeidheid uit mijn lichaam vloeien, sluit even mijn ogen en leg dan mijn handen om de prachtige kom”

DEIRDRE DEPRETTERE REIST MET ORIGIN TRIPS, GESPECIALISEERD IN THEE- EN KOFFIEREIZEN VOOR PROFESSIONALS EN LIEFHEBBERS, DE WERELD ROND OP ZOEK NAAR KENNIS, ERVARINGEN EN DE MENSEN ACHTER HET PRODUCT.